

Mindeord til Kjetil Sandvik chefredaktør for MedieKultur 2013-2018

Det er svært at finde en anekdote, der rigtig kan rumme Kjetil. Der er nok, der byder sig til: Samtaler om kunst og politik, fantastiske brandterter på forskningsseminarer og konferencer, men der er ikke nogen af dem, der rigtig slår til. Måske fordi mennesker ikke lader sig indkapsle i en håndfuld anekdoter vi kan fortælle hinanden, når vi savner dem og ønsker at mindes. Det forvandler de sig muligvis til på sigt, men når vi lige står og har mistet dem, er de alt for komplekse størrelser til, at de kan rummes i en enkelt fortælling. Men jeg vil alligevel prøve at sige noget om den kollega man mødte og den ven man fik i Kjetil.

Den kollega man mødte i Kjetil var først og fremmest et meget sindigt væsen, der omsluttede alle med sin stilfærdige venlighed. En stilfærdig venlighed, som gjorde Kjetil til et af de ganske særlige mennesker, man slappede fuldstændig af i selskab med. Man ventede ingen angreb, man kunne sænke alle parader. Det er en fantastisk egenskab ved en kollega, men måske en endnu vigtigere egenskab ved en underviser, for det er netop det rum man behøver, hvis man skal turde at sætte sig selv på spil. Og sammen med Kjetil turde man at sætte sig selv på spil. Hos den ven man fik i Kjetil, fandt man først og fremmest en meget norsk, meget underspillet og faktisk lidt morbid humor. Kjetil kunne tage de mest sindsoprivende politiske optrin, de værste historiske grusomheder og omsætte dem til en lidt underspillet, lun kommentar med et distinkt norsk ordvalg, som gjorde, at man alligevel ikke kunne lade være med at grine lidt af verdens elendighed.

Men man skal ikke forveksle den humor med kynisme eller distance, for Kjetil var samtidig et idealistisk menneske, som virkelig *troede* på kunstens og på forskningens rolle i humanismens store, emancipatoriske projekt. På den måde var han faktisk nærmest lidt gammeldags. Tag co-creation. Mens andre måske så co-creation som et modeord, eller som en strategisk begreb, der kunne udløse fondsmidler eller åbne døre, så *mente* Kjetil det sgu. Det var ud af det kontor, ind i den vuggestue og ned at sidde på det gulv sammen med de toårige, som det hele handlede om. For selvfølgelig kan vi mødes på tværs af alder, sprog og livsfase for at skabe noget sammen. Det er faktisk det vi er her for. Det samme gjaldt kunsten, musikken, kvindefrigørelsen, maden, vinen, teatret og fortællingerne. Meget af Kjetils forskning lå netop i krydsfeltet mellem kunst og videnskab, leg og undersøgelse og, ikke mindst, liv og død, som det var tilfældet med hans og kæresten Dorthes mangeårige studier i sorg og sorgritualer. Forskningen skulle søge nye veje, forskningen skulle sætte mennesket fri, for Kjetil var forskningen et led i kampen for en større og en bedre verden.

Kjetil døde pludseligt, han døde midt en bevægelse, og i august dette år holdt hans institutkolleger på Københavns Universitet en mindestund for ham på et institutseminar, hvor han stadig stod nævnt i programmet. Min kollega Anne fortalte om alle de projekter

han var midt i, hans podcasts, hans temanumre, hans forskningsansøgninger og publikationer, og min kollega Maja havde projiceret et billede af ham op på storskærmen. På det billede lagde jeg mærke til en lille detalje, som jeg tit har bemærket men aldrig for alvor hæftet mig ved, nemlig den Thorshammer han altid bar om halsen. Og nu er det ikke fordi, jeg tror, vi skal tillægge det nogen dybere spirituel sandhed. Der er ingen grund til at tro, at Kjetil dyrkede asetroen i noget synderligt omfang. Men det fik mig alligevel til at huske på, at de gamle vikinger anså det som en vanære at dø i sin seng mæt af dage. En ægte viking dør i kamp, ellers kommer han jo ikke ind i Valhalla.

Og det var det Kjetil gjorde, han døde som en viking, han døde i kamp, og det er sådan, jeg vil huske ham.

Anne Mette Thorhauge

Lektor

Institut for Medier, Erkendelse og Formidling

Københavns Universitet